

sygn. akt IC 1391/21

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ryszard Myrda

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Kopica

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2021 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w D.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz pozwanego (...) S.A. w S. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 1391/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2021 roku powódka P. (...) Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością w D. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 10.550,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 września 2020 roku do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, że w dniu 18 maja 2020 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. G.. Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielane przez pozwaną. Pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w którym uznała swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła poszkodowanemu kwotę 2.701,50 zł brutto z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu na podstawie decyzji z dnia 29 czerwca 2020 roku. Powódka podniosła, że z uwagi na brak możliwości zastąpienia naprawianego samochodu innym pojazdem oraz koniecznością użytkowania samochodu w związku z wykonywaniem czynności życia codziennego,

w dniu 28 maja 2020 roku poszkodowany wynajął od powódki pojazd zastępczy marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na okres likwidacji szkody. Najem trwał do dnia 10 lipca 2020 roku, to jest przez 43 dni. Stawkę dobową za najem ustalono na kwotę 250,00 zł brutto, która jest stosowana przez powódkę w przypadku wynajmu samochodów należących do segmentu (...), a do takiego kwalifikował się uszkodzony pojazd. W dniu 10 lipca 2020 roku poszkodowany wynajął od powódki pojazd zastępczy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i użytkował go do dnia 4 sierpnia 2020 roku w cenie 250,00 zł brutto za dobę. Powódka wskazała, że poszkodowany przez okres postępowania likwidacyjnego posiadał co prawda inny pojazd, jednakże był on wykorzystywany przez pozostałych domowników. Łączny koszt najmu pojazdów zastępczych u powódki wyniósł 17.000,00 zł brutto za okres 68 dni

i z tego tytułu powódka w dniu 18 sierpnia 2020 roku wystawiła fakturę VAT Nr (...). Powódka nabyła sporną wierzytelność od poszkodowanego na podstawie umowy cesji. Decyzją z dnia 3 września 2020 roku pozwana przyznała powódce kwotę 2.700,00 zł brutto odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, uznając za uzasadniony czas trwania najmu przez okres 20 dni w stawce dobowej 135,00 zł brutto. Pismem z dnia 10 września 2020 roku powódka wezwała ubezpieczyciela do zapłaty pozostałej części odszkodowania, jednak w odpowiedzi pozwana wskazała, że nie znalazła podstaw do zmiany stanowiska w sprawie. Powódka podniosła, że wystąpiła do pozwanej z prośbą o przesłanie informacji w zakresie szkody, w tym o przekazanie listy wypożyczalni, z którymi współpracuje ubezpieczyciel, tym samym zatem dążyła do zminimalizowania szkody. W ocenie powódki koszty najmu pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 18 maja 2020 roku, a kwestionowanie okresu najmu pojazdu i jego dobowego kosztu nie jest uzasadnione, zwłaszcza, iż stawka najmu nie odbiegała od realiów rynkowych. W zakresie żądania odsetkowego powódka wskazała, że domaga się zasądzenia ich od dnia 23 września 2020 roku, to jest po siedmiu dniach od ostatecznego przedsądowego wezwania pozwanej do zapłaty.

W dniu 21 czerwca 2021 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w C. wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana skutecznie złożyła sprzeciw. Pozwana nie uznała roszczenia powódki i wniosła o jego oddalenie w całości, jak również o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana przyznała, że co do zasady spoczywa na niej odpowiedzialność odszkodowawcza za skutki zdarzenia z dnia 18 maja 2020 roku, w którym uszkodzeniu uległ pojazd należący do J. G.. Podniosła przy tym jednak, że powództwo nie jest zasadne. Wskazała, że przekazała poszkodowanemu (na ręce powódki) informację o możliwości zorganizowania dla poszkodowanego najmu pojazdu zastępczego przed pomioty współpracujące z ubezpieczycielem w tym zakresie, wraz z informacją o wysokości stawek skorelowanych z konkretnym segmentem pojazdu. W ocenie pozwanej powódka – wstąpiwszy w prawa poszkodowanego – zachowuje się wbrew dyrektywie z art. 354 § 2 k.c., nadto podniosła, że na ubezpieczyciela ciąży obowiązek zwrotu wyłącznie celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw zdarzenia szkodowego. Pozwana podniosła również zarzut niewykazania przez stronę powodową, że w niniejszej sprawie w ogóle istniała potrzeba wynajęcia pojazdu zastępczego, bowiem poszkodowany dysponował innymi pojazdami w swoim gospodarstwie domowym. Odnosząc się do stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego pozwana wskazała, że poszkodowany winien podejmować działania zmierzające do minimalizacji szkody, a o interesy ubezpieczyciela dbać jak o swoje własne, natomiast stawka najmu znacząco odbiegała od realiów rynkowych. Co przy tym istotne, poszkodowany był informowany o warunkach dostarczenia pojazdu zastępczego w klasie pojazdu uszkodzonego, rozliczanego bezgotówkowo przy przyjęciu stawki dobowej w kwocie 135,00 zł brutto z firm wynajmujących pojazdy zastępcze będących w kooperacji z pozwaną. Z ostrożności procesowej pozwana zakwestionowała również przyjętą przez powódkę początkową datę naliczenia odsetek.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 maja 2020 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do J. G. pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia był w chwili wypadku objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanym przez pozwaną – (...) Spółkę Akcyjną w S. (okoliczność bezsporna).

Na podstawie umowy najmu pojazdu z dnia 28 maja 2020 roku powódka wynajęła poszkodowanemu pojazd marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na czas nieokreślony od dnia 28 maja 2020 roku od godziny 16:00. Wysokość opłaty za najem ustalono na kwotę 250,00 zł za dobę. Poszkodowany zwrócił użytkowany pojazd zastępczy powódce w dniu 10 lipca 2020 roku o godzinie 10:00. Wierzytelność dotycząca odszkodowania za korzystanie z samochodu zastępczego przysługująca poszkodowanemu względem ubezpieczyciela sprawcy szkody została przez poszkodowanego zbyta na rzecz powódki w drodze umowy cesji z dnia 28 maja 2020 roku.

(dowód: umowa najmu pojazdu z dnia 28 maja 2020 roku wraz z załącznikami – k. 17-19; umowa cesji wierzytelności z dnia 28 maja 2020 roku – k. 22; akta szkody – płyta CD k. 54 oraz k. 82; zeznania świadka J. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 września 2021 roku)

Decyzją z dnia 29 czerwca 2020 roku pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.701,50 zł brutto ustalonej w oparciu o kosztorys naprawy.

(dowód: decyzja z dnia 29 czerwca 2020 roku wraz z kalkulacją naprawy Nr (...) – k. 28-46; akta szkody – płyta CD k. 54 oraz k. 82)

W dniu 10 lipca 2020 roku poszkodowany wynajął od powódki pojazd zastępczy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na czas nieokreślony poczynając od dnia 10 lipca 2020 roku od godziny 10:00 w stawce dobowej 250,00 zł. Pojazd ten został zwrócony wynajmującemu w dniu 4 sierpnia 2020 roku o godzinie 08:00. Wierzytelność w postaci prawa do odszkodowania za korzystanie z samochodu zastępczego w związku ze zdarzeniem z dnia 18 maja 2020 roku została przez poszkodowanego zbyta na rzecz powódki w drodze umowy cesji z dnia 10 lipca 2020 roku.

(dowód: umowa najmu pojazdu z dnia 10 lipca 2020 roku wraz z załącznikami – k. 20-21; umowa cesji wierzytelności z dnia 10 lipca 2020 roku – k. 23; zeznania świadka J. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 września 2021 roku)

W dacie zdarzenia szkodowego poszkodowany posiadał (poza pojazdem uszkodzonym) inny należący do niego samochód osobowy. Pojazd ten był wówczas użytkowany przez jego żonę, przy czym w sytuacji braku możliwości najmu samochodu zastępczego, to poszkodowany korzystałby z tego samochodu.

(dowód: zeznania świadka J. G. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 września 2021 roku)

W dniu 18 sierpnia 2020 roku powódka wystawiła fakturę VAT Nr (...) z tytułu wypożyczenia ww. samochodów osobowych na kwotę łączną 17.000,00 zł za okres 68 dni i zwróciła się do ubezpieczyciela o zwrot wskazanych kosztów. Pozwana częściowo uznała roszczenie powódki i przyznała dopłatę do odszkodowania

w wysokości 2.700,00 zł brutto, przyjmując za uzasadniony i pozostający w związku ze zdarzeniem koszt wynajmu pojazdów w wymiarze 20 dni w stawce po 135,00 zł za dobę. Pismem z dnia 10 września 2020 roku – ze względu na brak wpływu środków za zaległą fakturę VAT Nr (...) – powódka skierowała do pozwanej ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 14.300,00 zł stanowiącej różnicę między odszkodowaniem żądanym a wypłaconym w sprawie. W odpowiedzi na powyższe pismo pozwana poinformowała powódkę, że dokonała ponownej analizy dokumentacji szkodowej i nie znalazła podstaw do zmiany swojego dotychczasowego stanowiska w sprawie.

(dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 26; decyzja z dnia 3 września 2020 roku – k. 47-48; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 10 września 2020 roku – k. 49-50; pismo pozwanej z dnia 15 października 2020 roku – k. 51-52v)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 436 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 1740, ze zm., dalej: k.c.), w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Ogólną podstawę roszczeń odszkodowawczych stanowi art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Art. 822 § 1 k.c. stanowi z kolei, iż przez umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłaty określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Z przepisu § 4 tego artykułu wynika, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był pomiędzy stronami częściowo bezsporny. Pozwana nie kwestionowała okoliczności zdarzenia z dnia 28 maja 2020 roku, swojej odpowiedzialności za skutki tego wypadku, jak również wskazanej w pozwie kwoty wypłaconej w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, w tym odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwana zakwestionowała dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego oraz łączny czas jego trwania.

Abstrahując od okresu trwania najmu oraz przyjętych przez powódkę stawek za tę usługę należy wskazać, że w ocenie Sądu wynajęcie pojazdu zastępczego przez poszkodowanego było całkowicie niecelowe i nieuzasadnione ekonomicznie. Jak bowiem wynika z zeznań przesłuchanego w charakterze świadka J. G., którym to Sąd w całości przyznał walor wiarygodności, poszkodowany posiadał w dacie zdarzenia jeszcze jeden pojazd (poza uszkodzonym w zdarzeniu szkodowym), z którego mógł korzystać w toku całego postępowania likwidacyjnego. Samochód ten był co prawda w rzeczonym okresie użytkowany przez jego małżonkę, jednak sam poszkodowany zeznał, że gdyby nie zaoferowano mu samochodu zastępczego, to wówczas korzystałby z tego drugiego pojazdu. Zważając na powyższe Sąd uznał, że roszczenie powódki jest w całości nieuzasadnione i bez znaczenia w tym zakresie pozostaje fakt, że pozwana wypłaciła powódce w toku postępowania likwidacyjnego część odszkodowania z tytułu najmu. W art. 361 k.c. przewidziano, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, sygnatura akt III CZP 5/11, Legalis Nr 381501). Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, sygnatura akt III CZP 20/17, Legalis Nr 1651540).

Opierając się na ustaleniach poczynionych w sprawie Sąd stwierdził, że roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie, skutkiem czego zostało ono oddalone (punkt 1. wyroku). Rozstrzygając w zakresie kosztów procesu Sąd zastosował art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 1575, ze zm., dalej: k.p.c.), zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwana poniosła w toku postępowania koszty w postaci wynagrodzenia pełnomocnika (3.600,00 zł) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17,00 zł), które dały sumę 3.617,00 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej wynika z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265, ze zm.). Roszczenie powódki zostało oddalone w całości, zatem powódka winna jest zwrócić pozwanej pełną kwotę poniesionych przezeń kosztów procesu (punkt 2. wyroku). Odsetki od kwoty zasądzonej tytułem kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1^k k.p.c.